

[Đồng Nhân Kiếm Võng] Nhất Kiếm Phù Sinh Mộng

Contents

[Đồng Nhân Kiếm Võng] Nhất Kiếm Phù Sinh Mộng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	2
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6

[Đồng Nhân Kiếm Võng] Nhất Kiếm Phù Sinh Mộng

Giới thiệu

Đồng nhân Kiếm Võng (võ lâm truyền kỳ 3) Thể loại: nhẹ nhàng, hơi ngược, 1×1, HE Cặp đôi: Lý Thừa Ân – Diệp Anh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-nhan-kiem-vong-nhat-kiem-phu-sinh-mong>

1. Chương 1

Phong cảnh hai bên bờ Tây Hồ rất đẹp, chỉ là trông mãi chẳng thấy bóng cổ nhân.

Giương mắt nhìn lại, vẫn sóng nước xanh biếc dập dềnh quen thuộc kia, cả một khoảng không mênh mông màu nước, chỉ khác nay bầu trời âm u, mưa tuyết như bụi lất phất bay. Chẳng trách văn nhân mặc khách đều nói ‘ Còn chưa đến Hàng Châu, hơn nửa đã dừng chân bên hồ ’.

Còn nhớ rất rõ nhiều năm về trước, đã có một người như thế, ngẩng hoài không chán cảnh sắc nơi này..

“Phong cảnh ở Tàng Kiếm sơn trang quả thực động lòng người, không thể xem hết trong một sớm một chiều.”

Diệp Anh hơi vuốt cằm, ” Nếu như Tướng quân thích, có thể ở lại sơn trang thêm mấy ngày. Vừa hay kiếm pháp ta vẫn còn nhiều điểm chưa rõ, muốn cùng tướng quân lãnh giáo vài phần.”

Lý Thừa Ân nghe vậy mặt lộ vẻ vui mừng, chấp tay cười nói: “Như thế thì rất tốt, vậy Lý mỗ cung kính không bằng tuân mệnh, nhân tiện quấy rầy trang chủ thêm mấy ngày nữa.”

Diệp Anh mỉm cười, không nói lời nào, chỉ đứng đẩy giường mắt nhìn về phía xa xa. Lúc đó gió mát từ đầu lướt qua mặt hồ, thổi tới làm tay áo y phiêu phiêu trong gió, nhìn tựa trích tiên.

2. Chương 2

Từ đó về sau, mọi người đều biết Đại tướng quân Thiên Sách Phủ Lý Thừa Ân vì say mê thắng cảnh Tây Hồ cùng với Tàng Kiếm võ học, mà mỗi tháng đều tới Tàng Kiếm sơn trang ở lại mấy ngày. Đó giờ Lý tướng quân vốn phong lưu thành tính nay lại đột nhiên thay đổi, khiến cho mọi người tấm tắc tán dương không thôi, càng không giấu được đôi phần tò mò với võ học tinh diệu của Tàng Kiếm.

“Tối nay mây đen dày đặc, gió thổi không ngừng, chỉ sợ trở trời, sao trang chủ không ở trong phòng nghỉ ngơi, mà lại ra đây đón gió?”

“Thanh phong lâm liệt*, càng giống với tình thế bây giờ. Trận chiến ở Danh Kiếm đại hội ngày ấy tại Kinh thành, khiến cho ta bây giờ mới hiểu được, giữa thời cuộc hỗn loạn này, anh tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp. Võ học tinh diệu trong thiên hạ nhiều không kể xiết, còn sở học của ta thì thật sự quá mức nông cạn.”

*gió thổi lạnh thấu xương

Lý Thừa Ân nghe nói vậy chỉ cười, đi tới bên cạnh y, bàn tay nắm lấy lan can bằng ngọc, thanh âm nhẹ nhàng trầm ổn, “Bây giờ trang chủ đã là đương kim vô thượng *, sao lại tự coi nhẹ mình như thế? Tại hạ bất tài, chỉ cảm thấy kiếm ở trong tay, tùy tâm mà động là được, tội gì phải cưỡng cầu?”

*không người nào bằng

Diệp Anh nghe vậy có chút đăm chiêu, lặng im không nói, chỉ xuất thần nhìn về hướng xa xăm, ánh mắt trong veo, lạnh lùng mà xa cách.

Mặt hồ tĩnh lặng bị khuấy động, ban đầu chỉ là vài giọt mưa nho nhỏ, rồi sau đó từ từ lớn dần lên, mưa như trút nước. Lý Thừa Ân mở chiếc ô làm từ giấy dầu trong tay mình ra, vừa bước tới vừa ôn nhu nói: “Trời mưa rồi, không bằng chúng ta đi về trước thì hơn. Diệp Anh xoay người lại, hơi mỉm cười, gật đầu đáp ứng, “Tướng quân có lòng.”

Lý Thừa Ân cũng mỉm cười đáp lại, “Chỉ là việc nhỏ thôi, đừng bận tâm.”

3. Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dưới tán ô giấy dầu, bóng dáng hai người bên lan can kéo dài càng lúc càng xa, mặc cho gió lạnh trong đêm không ngừng thổi, trong lòng vẫn hiện lên chút ấm áp, nhẹ nhàng lan tỏa, miên man không dứt.

Ngày tiếp theo, Diệp Anh quyết ý bế quan tu kiếm, thế phải lĩnh ngộ được vô thượng tâm kiếm. Một lần tiến vào, tám năm trôi qua...

Tám năm sau, vẫn ven bờ Tây Hồ ấy, bên cạnh lan can ngọc. Diệp Anh thành công xuất quan, tâm kiếm đại thành, nhưng hai mắt nay... đã mù.....

“Chúc mừng trang chủ đại công cáo thành, từ biệt tám năm, chỉ sợ trang chủ đã không còn nhớ rõ diện mạo của tại hạ nữa.”

Diệp Anh nâng tay nhẹ vuốt vài sợi tóc rối bên trán, mỉm cười ấm áp, “Diệp mỗ tuy mất mù, nhưng tâm lại chưa mù. Tướng quân nên biết, có một số chuyện đã sớm khắc sâu trong lòng.”

Lý Thừa Ân chỉ cảm thấy lòng mình như được sợi tơ ôn nhu ấy lướt qua, mệnh môn không ngớt, nói không nên lời chút vui mừng ấm nồng này, ý cười nhẹ nhàng hiện lên đuôi mắt, sau đó khe khẽ lan xuống tim.

” Lời ấy của trang chủ, thật là...”.

“Lần này ra đi, không biết khi nào mới có thể quay lại.”

Diệp Anh nghe ngữ khí hẳn chứa đầy cảm khái, chỉ khoan thai nhẹ nhàng nói: “Tướng quân dũng mãnh thiện chiến, nhất định sẽ chiến thắng trở về.”

4. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lý Thừa Ân nhướn mày cười khổ, thở dài nói: " Bấy lâu nay An Lộc Sơn trong lòng vốn ôm ấp dị chí, giờ trong tay lại nắm binh quyền hùng hậu như thế, trận này chỉ sợ này gian nan vô cùng."

"Tướng quân.....".

Hơi thở người trước mặt tựa cơn gió nhẹ lướt trên mặt hồ, mang theo chút ẩm ướt mà đến, như thổi trúng lòng người, thêm vài phần thanh nhã. Diệp Anh bỗng lặng im không nói, qua một hồi lâu mới chậm rãi mở miệng: "Mà thôi..... Xin Tướng quân ngàn lần bảo trọng."

"Trang chủ có gì cứ nói thẳng, đừng ngại."

"Chờ tướng quân chiến thắng trở về, lúc ấy nói cũng không muộn."

Cơn gió len lén thổi qua làm làn tóc mai của Diệp Anh rối bời lên, cũng làm nước trong Tây Hồ xáo động, càng làm tâm Lý Thừa Ân hỗn loạn.

Ngón tay vươn ra gần như đã chạm tới đầu ngón tay người nọ, rồi ngập ngừng dừng lại không dám tiến thêm một bước.

Lý Thừa Ân không khỏi cười khổ, hóa ra chính mình cũng sẽ có lúc tay chân lóng ngóng như vậy.

Do dự mãi, cuối cùng Lý Thừa Ân cắn răng dần lòng xuống, hạ quyết tâm nói: "Được, đợi ta trở lại, ở tại nơi này, không gặp không về!"

Đợi ta quay về, ta còn rất nhiều lời muốn nói với người...

Đợi đến khi người quay về, ta sẽ đem lời nói còn giữ trong lòng ngày ấy, nói cho người biết..

Lần từ biệt này, lấy đi mất tám năm, đời người có thể có được mấy lần tám năm?

5. Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Diệp Anh thường xuyên đứng ở phía xa xa, bàn tay bên trong áo lằng lể nắm lại, kẻ không rõ còn tưởng y đang ngắm cảnh, còn người hiểu chuyện thì biết y đang chìm đắm trong những hồi ức..

Chỉ là y đang đợi một người..

Diệp Huy từng hết lời khuyên nhủ, “Đã lâu như thế, đại ca, huynh còn muốn đợi thêm bao nhiêu năm nữa? Kỳ thật, trong lòng huynh vốn biết, hắn sẽ không trở về rồi.”

Hắn sẽ không trở về sao? Diệp Anh nhè nhẹ lắc đầu, chỉ thở dài một tiếng.

Hắn cả đời coi trọng lời hứa, đặt nặng chữ tín, đã nói không gặp không về, thì nhất định hắn sẽ không thất tín, bội ước đâu.

Diệp Anh nghĩ, chắc có lẽ là do hắn đi lâu quá , lâu đến nỗi quên mất đường về thôi.

Công nguyên năm 756, Lý Thừa Ân tự mình bảo hộ Huyền Tông trốn khỏi Thành Đô, dọc đường đi một mình ở lại yểm trợ, tử chiến. Trong cuộc chiến Loạn An Sử (1) lúc ấy, Thiên Sách Phủ đã vì nhà Đường mà hy sinh ba nghìn năm trăm hai mươi bảy huynh đệ. Cả Thiên Sách Phủ... không một người nào may mắn thoát khỏi.

Ban đêm, mưa rào vẫn không ngừng rơi như thế, gió mạnh thét gào, Diệp Anh một mình đứng bên hiên, trên mặt có chút cảm giác man mát, y nâng tay lau đi, nhưng hạt mưa rơi càng lúc càng nhiều.

Đã từng có một đêm mưa sa gió giạt như vậy, có khác chăng chỉ là lúc ấy đôi mắt y còn chưa mù, hơn nữa cũng không phải một mình đơn độc đứng đây.

Đó là chuyện từ lúc nào rồi?.

“Trang chủ, ta đi được mấy năm, người vẫn khỏe chứ?”

Trên mặt hồ loáng thoáng có thanh âm mơ mơ hồ hồ giống như cách một lớp màn truyền đến, tuy rằng hơi trầm thấp một chút, nhưng mà lại nghe được rõ ràng từng chữ một..

“Hôm nay là đêm thất tịch, ta đặc biệt trở về, người không vui sao?”.

Diệp Anh nhìn người ấy mặc kim giáp hồng bào, cầm ô mỉm cười, hướng về phía mình, đập nguyệt mà tới..

Là mộng sao?.

Có lẽ không phải, có lẽ tám năm này chỉ là một giấc mộng hư ảo dài đằng đằng của bản thân mà thôi..

Diệp Anh giang tay áo, vuốt cằm cười khế, trong khoảng khắc huy kiếm, y mới cảm giác được vài phần chân thật.

Một kiếm chém đi mộng hư ảo. Hẹn lúc hoa rơi lại gặp người...(2)

“Trang chủ?”

Bên tai truyền đến tiếng gọi quen thuộc, Diệp Anh đã có chút phân không rõ, đây vẫn còn là mộng, hay là đã tỉnh mộng rồi.

Lý Thừa Ân nhìn bộ dáng hoảng hốt hiếm thấy của y, mở miệng cười hỏi: “Làm sao vậy? Bây giờ ta đã trở về, chẳng lẽ trang chủ không vui sao?”.

“Hôm nay..... là ngày mấy?”.

“Là đêm thất tịch a.”.

Diệp Anh khe khẽ thở ra, nâng tay lên nhẹ nhàng xoa xoa hai má hắn, xúc cảm ấm áp, chân thật như thế, khiến cho tâm y dần dần buông lỏng ra.

Thật may, vừa rồi chỉ là một cơn mộng.....

“Tại sao bây giờ người..... Mới trở về?”

Lý Thừa Ân chỉ cảm thấy tim mình đập thình thịch không ngừng, không hề nghĩ ngợi mà cầm chặt lấy bàn tay của người ấy, trầm giọng nói: “Người nói có chuyện chờ ta quay về rồi mới nói, cho nên lúc đó cận kề cái chết, ta vẫn gượng người từ trong đồng thi thể dùng sức bò ra. Sau đó, dưới chân núi, được một người đồng hương cứu sống, liền ở một chỗ dưỡng thương đến giờ.” Thanh âm hần tràn đầy áy náy và ray rứt, “Thật sự không thể viết thư gửi về cho người, cũng may hôm nay trở về kịp, không bị lỡ ngày.”

Diệp Anh nghe vậy hơi hơi vuốt cằm, len lén cười nhẹ, cả người hình như cảm thấy nhẹ nhàng đi rất nhiều.

“Lời mà lúc trước người còn chưa nói với ta, là gì hở?”

“Là.....”.

Lý Thừa Ân thấy y mới vừa mở miệng lại không chịu nói, không khỏi cảm thấy hồi hộp, vừa định buông lời thúc giục, thì nghe thấy thanh âm trong trẻo của Diệp Anh chậm rãi vang lên...

” Trời rộng đường xa hồn bao khổ, mộng hờn khó đến được quan san (3).” Diệp Anh chợt dừng lại một chút, khẽ thở dài, “Lần này trở về, đừng đi nữa.”

Lúc đó bóng hoa khê nghiêng, gió nhẹ khê vờn, dương liễu bên bờ xanh biêng biếc, hải đường nở rộ, mặt hồ trong tựa tấm gương, tiếng chim ca thánh thót đâu đây, gương mặt nhìn lại, chỉ thấy lòng yên bình đến lạ.

Khi còn trẻ nhờ chữ duyên mà tương phùng với người này, không ngờ đã trải qua nhiều năm như vậy..

Ta đi tám năm, không ngờ người thật sự ở đây chờ tám năm..

Người như vậy, làm sao ta có thể buông tay được, làm sao ta có thể từ bỏ được?

Cuối cùng vẫn không đành lòng được mà vươn tay ôm chặt lấy y, trong lòng vừa chan chát chua xót, vừa ngọt ngào hạnh phúc.

Hai người họ đã mất đi nhiều cái tám năm lắm rồi, chỉ mong mấy cái tám năm sau này, có thể nắm tay làm bạn, cùng nhau sống tới khi bạc đầu.

“Sẽ không đi nữa.....”.

Có người ở đây, ta còn đi đâu nữa...

-Hoàn-

Chú thích:

(1): * Loạn An Sử (An Sử chi loạn, chữ Hán:) là một cuộc phản loạn quy mô lớn xảy ra từ năm 755 đến năm 763, trong thời vua Huyền Tông, Túc Tông và Đức Tông nhà Đường. Cầm đầu cuộc phản loạn này là An Lộc Sơn (vốn là một Tiết độ sứ của triều đình) và thuộc hạ là Sử Tư Minh

(2): Nguyên văn:

“Nhất kiếm trăm đoạn phù sinh mộng, lạc hoa thì tiết hựu phùng quân.”

Nửa câu sau nằm trong bài “Giang Nam Phùng Lý Quy Niên” của Đỗ Phủ

Kỳ vương trạch lý tâm thường kiến

Thôi Cửu đường tiền kỷ độ văn

Chính thị Giang Nam hảo phong cảnh

Lạc hoa thời tiết hựu phùng quân.

Dịch Thơ: Trần Trọng San

Trong phủ Kỳ vương thường gặp mặt

Trước nhà Thôi Cửu biết danh ai.

Đương khi phong cảnh Giang Nam đẹp

Giữa lúc hoa rơi lại gặp người.

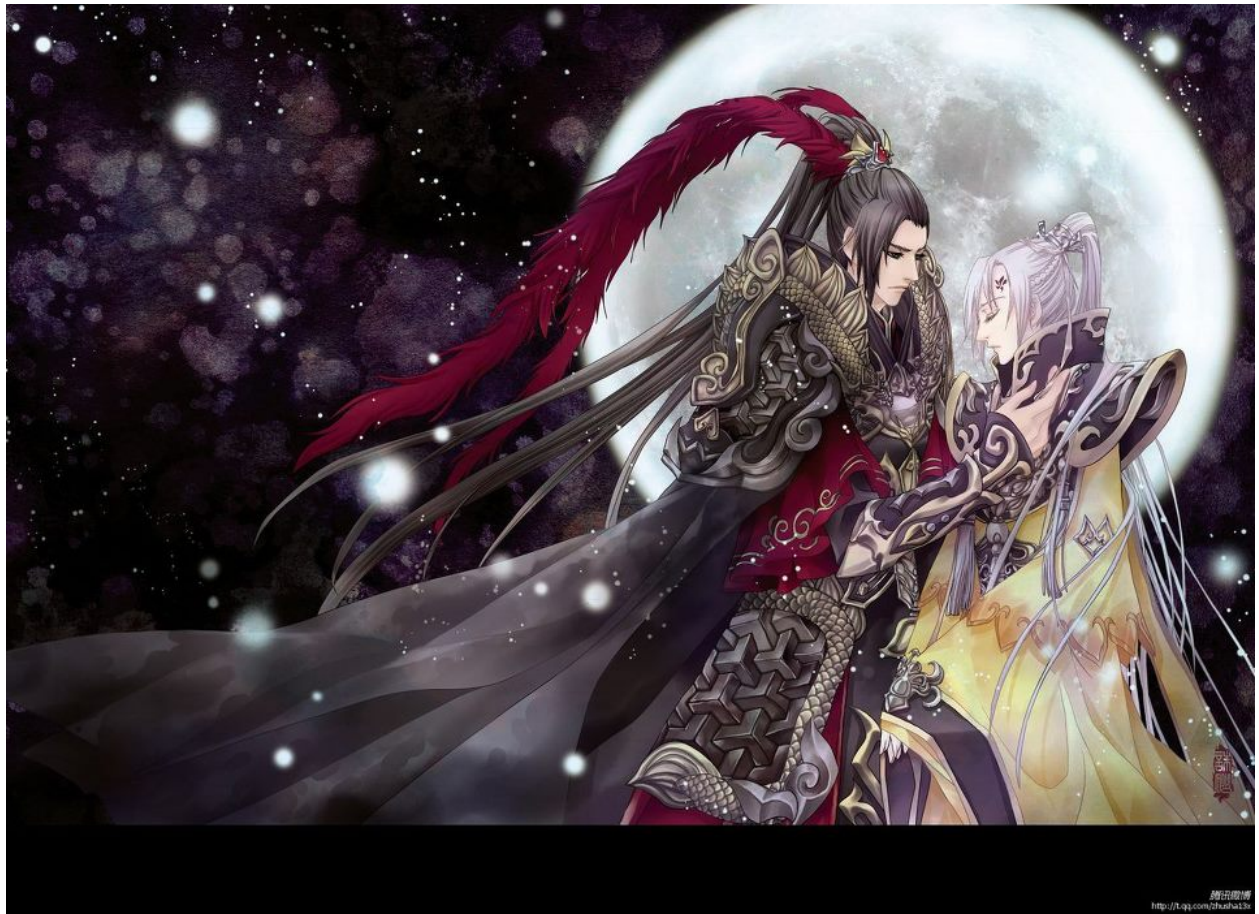
(3): Nằm trong bài Trường Tương Tư của Lý Bạch

Nguyên văn: Thiên trường địa viễn hồn phi khổ

Mộng hồn bất đáo quan san san

weibo.com/ibukisatsuki

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-nhan-kiem-vong-nhat-kiem-phu-sinh-mong>